

5. Srebrnjak po $\frac{1}{8}$ gold. ali desetica in $\frac{1}{3}$ lira za 17 kr.
 6. Srebrnjak po $\frac{1}{12}$ gold. ali petica in $\frac{1}{4}$ lira za $8\frac{5}{10}$ kr.
 7. Srebrnjak po $\frac{1}{20}$ gold. ali 3krajcarski komad za 5 kr.
 8. Križevača za 2 gld. 30 kr. 9. $\frac{1}{2}$ križevače za 1 gld.
 12 kr. 10. $\frac{1}{4}$ križevače za 55 kr.

Ti denarji morejo se tedaj pri vseh c. kr. denarnicah in uradih za vsakovrstna vplačila in menjave po zgoraj navedeni ceni le še do konca decembra 1892 sprejemati, dalnja izdaja pri denarnicah in uradih pa se ustavi.

Po doteklem onem roku se ta denar pri c. kr. denarnicah in uradih ne bode več sprejemal niti po imeni ceni niti za snovno njegovo vrednost. Kasneje se tudi pri c. kr. menjavnicah za zlato in srebro ne bode več kupoval. Slednje velja tudi za šestice stare veljave, katere so se s cesarskim ukazom z dne 29. avgusta 1870 (drž. zak. št. 108) odpozvale ter se tačas še za njihovo snovno vrednost odkupujejo. Koncem decembra 1892 neha tudi odkup tacih šestice.

Ob enem se opominja, da se od sedaj tudi, kakor že poprej, tako zvaní levantinski tolarji, to so oni srebrni tolarji iz leta 1870, ki nosijo kip cesarice Marije Terezije slavnega spomina, katerih postavna vrednost je vsled § 11. omenjenega cesarskega patenta vže nehala, pri c. kr. denarnicah in uradih ne smejo sprejemati in da tudi taistih odkup izključen ostane.

To se v to svrhu razglasuje, da se stranke, katere omenjene srebrnjake posedajo, nepotrebne škode varujejo, kojo bi mogle po zamudi zapadlega obroka, postavljenega z 31. decembrom 1892 trpeti.

Posebej se naglašá, da bi se po doteklem onem obroku taki srebrni denarji le k večjemu za dve tretjini njihove dosedanje vrednosti in to tudi samo pri privatnih odkupnicah spečati zamogli.

Novi sodi.

Kolikor se kaže, ne bode letos treba veliko novih sodov, kajti v obče bode malo branja, le sem ter tje se kaže, da ga bode nekaj več, kakor druga leta. Kjer pa ni branja, ni vina in torej tudi sodov ni treba. Vse eno pa nastane za-nje v časih potreba in dobro je, če zna človek zanesljivo, kakor se ravna z novim sodom. Doge, iz katerih se delajo sodovi, so hrastove in v hrastovini je veliko čreslovine, ki ne ugaja vinu, ne okusu, ne barvi. Vsled tega je treba take sode, predno se vlije va-nje mošt, dobro izprati. Kake 4 do 5krat se vlije va-nje kropa ter se sodi potem močno prekotavajo, da stopi voda v vse doge. Le-ta voda se izlije in nova nalije, da ostane kacih 12 ur v sodu. Če še potem ni čista, ko se drugo jutro izlije, nalije se nova in to tako dolgo, da je nazadnje voda čista in skorej brez okusa. Ako je taka, vlije se v sod kuhanega mošta in če tega ni, daj kuhanega vina v sod, ter se ta prekotava prav, kakor prej z vodo in sod je k redu, da se nalije vino va-nj. Ni se bati, da vzame vino kaj iz dog v svojo barvo ali okus.

Sejmovi. Dne 15. oktobra v Arveži, v Ločah, v Račah, pri Sv. Križi tik Slatine; v Št. Lenartu v slov. gor., na Planini. Dne 17. oktobra v Apačah in pri Sv. Emi. Dne 18. oktobra v Vojniku, v Podsredi, v Mozirji in v Trbovljah.

Dopisi.

Iz Slatine. (Obč. volitva.) [Konec.] Napočil je čas volitve. Skoraj vsi Slatinčanje zasedejo komisij-sko klop, menda zato, da bi se volilci pred njimi zbal

voliti s Slovenci. Med temi se ve, da ni manjkalo ravtelja g. Suberta, kateremu tako mrzi slov. ljudstvo, da je tisto jutro očitno se predrznil izgovoriti: Slovenska drhal mora se pomandratí v prah! O siromače, kaj pa pridete na Slovensko kruha iskat, mar bi bili ostali med Nemci! Srčno so stopali naši volilci pred komisijo in ponosno oddajali glasove le slov. možem. Tu pa tam priluka kak Judež iz druge sobe, plaho pogleda po naših volilcih, pa voli — nemškutarje. Nekatere revčke smo pa kar pomilovali, poznalo se jim je, da v srcu z nami čutijo, pa kakor jastreb goloba, držale so jih nemškutarjske roke in moral je voliti tresoč in peneč se od jeze proti lastnemu prepričanju z nemškutarji. Da, celo Hrvatje, ki nimajo v Avstriji volilne pravice, bili so dobri, da se je le pomnožilo število nemškutarjskih glasov. Slatinčanje so trdno upali vsaj dva odbornika dobiti v tretjem razredu, pa kako so se opekli! Le po 47 glasov so imeli njihovi možje, naši pa po 130. Tu pa še je opomniti, da smo spustili kakih 25 slov. volilcev na dom, ne da bi bili volili, da se ne bi predolgo mu dili pri tretjem razredu, kajti le ta je volil neprenehoma od osmih do poluštirih. Kakor v tretjem, propadli so liberalci tudi v drugem razredu. V tem so do zdaj vsikdar zmagali z veliko večino. Letos pa jim je bila sreča nemila; tudi K. Jeta, T. Šima in dolgi K. Jura, kateri nimajo pravice voliti v drugem razredu, niso jim mogli pripomoči do zmage. Imeli so le 22 glasov, naši pa po 34, dasiravno sta dva slov. volilca protipostavno v zadnjem trenutku bila zbrisana iz drugega razreda, dasiravno so nam popolno postavno g. Pelkovo pooblastilo zavrgli in so še vrh tega trije slov. volilci čakali na strani, da nam v sili priskočijo na pomoč. To ti je bila sijajna zmaga na naši strani, na nemškutarjski pa obupen propad! Ubogi g. dr. Hoisel, kar solzil se je! Kaj bo zdaj z njegovo šolo? Druga leta je nemškutarjem še pomagal v drugem razredu do zmage, se ve, da brez vsake pravice, letos je pa moral kopita pobrati in popihati jo v tretji razred in pred njim je volil celo kočar, ki plačuje komaj 7 kr. davka. Vi ste se hrustili, gosp. doktor, v »Slov. Gosp.«, da plačujete dve tretjini »štibre na Slatini«, povejte nam toraj, koliko znaša vaša »štibra na Slatini?« V prvem razredu dobili so nemškutarji po devet glasov, le nekemu, od slovenskega kruha dobro zrejenemu kramarju zaostala je sapa pri osmem glasu. Naši možje so imeli po sedem glasov. Da so pa v tem razredu popolnoma zmagali nemškutarji, morali so se goditi čudeži, mrtvi »Stonjšekovi dediči« so namreč vstali iz groba in podpisali Rogaškemu županu g. F. pooblastilo, da je volil liberalce in progнал Šmarijčana g. A. iz prvega razreda. O blaženi duhovi, kako ste osrečili našo Slatino! Enega Nemca in pet Slovencev — ne, ne, zmotil sem se, hotel sem reči, da so bili takrat Slovenci, ko so še v srajčki skakali krog hišnega ogla — poslali ste nam v občinski odbor. Le mirno počivajte, blagi duhovi, čez tri leta pa tudi vi ne boste mogli pripomoči pobitim Slatinčanom do zmage v prvem razredu! Odbila je deveta ura, volitva je končana. Do konca so ostali na volišču naši volilci, ki so se ves čas tako vrolo obnašali, da je šest navzočih žendarmov moglo mirno počivati v senci. Kar piše o nemiru Celjska vahtarica, je vse neresnično in iz trte zvito. Zvečer se je zbrala pred županovo hišo velika množica radovednega ljudstva, da poizve, kako se je obnesla obč. volitva. Ko župan prebere volilni zapisnik in naznani, da so zmagali Slovenci, razlegal se je trikratni gromoviti živio naših občanov po Slatinski dolini. Nepopisljivo je bilo veselje Slovencev, marsikatero oko se je rosilo radosti. Na nemškutarjsko-liberalni strani pa je bila togota in žalost in taka poparjenost, da so celo pozabili na stare lonce, katere so druga leta, pijani svoje

zmage, metali duhovnim pastirjem pod noge. In zapeli so si slovenski volilci domu gredé »Zahvalno pesem«, Bogu hvalo dajoč za tako sijajno zmago. V nedeljo potem se je pa darovala sv. maša v zahvalo za lepi izid volitve. Z Bogom smo začeli in srečno smo končali — z Bogom.

Od Sv. Križa pri Slatini. (Možu v spomin.) Zanašajoč se na spretnejšo roko, postavim še le danes v »Slov. Gosp.« spominek zaslužnemu možu Matijatu Cvetko iz občine Spod. Sečovo, kateri je po dolgi, mučni, znotranji bolezní, večkrat špreviden s svetimi zakramenti, izdihnil svojo dušo dne 10. septembra t. l. Rajni občé spoštovani od svojih občanov, kakor tudi od drugih faranov kot pravičen, pošten mož, je bil večkrat izvoljen za občinskega »predstojnika«, oziroma odbornika in uda krajnega šolskega sveta. Posebno se je odlikoval kot občinski predstojnik, kajti svojim bil je pravičen in obvaroval je marsikaterega nevedneža in reveža nesreče. Posnemanja vreden je bil tudi kot občan, mož, oče in priden gospodar. Nekaj časa dal se je sicer voditi od liberalno-nemčurske stranke, pod vodstvom predobro znanih Nemcev: dr. Hojzelna in inženirja Lud. Migliča in jim v tem času bil desna roka pri vsiljevanju nikoli potrebne, prepogubne nemčurske (sulvereinske) šole na Slatini. Ko je pa vendar spoznal njih pogubno-nesrečne nakane, postavil se je zopet odločno zoper nje in svojo zmoto poravnal do zadnjega dne svojega življenja, kolikor in kjer mu je bilo največ mogoče. Posebno zanimivo je, kako se je pripravljaj, dokler ga še niso telesne moči popolnoma zapustile, za občinske volitve na Slatini. Akoravno ne sam volilec v slatinski občini, prigo-varjal je vendar na vso moč po svoji občini one volilce, ki imajo v slatinski občini volilno pravico, kakor tudi druge daleč okrog, naj se vdeležijo občinske volitve na Slatini; da tako vendar enkrat z združenimi močmi prevržejo grozno turško nasilstvo slatinskih nemčurjev. Zmaga se je sicer po njegovi volji in želji izpolnila, ali on že tega ni dočakal, Bog ga je 10 dnij poprej poklical po zaslužen plačilo. Med tem, ko je rajnemu premilo solnce zadnjokrat iz za gor prisijalo, približala se je njegovi blagi in od njega čez vse ljubljeni ženi ura poroda. Ko se je ura približala, vzela je slovo od svojega tako ljubljenega moža, kateremu je le ona neprenehoma, celi čas njegovih zemeljskih težav sama hotela streči. Ker pa ni več mogel zaradi izgube telesnih močij zaslišati premilega glasú svoje čez vse ljubeče žene, napisala mu je ona pismo, v katerem mu je naznanila njene približujoče britke težave, ob enem ga priporočala drugíj oskrbnici, preblaženi Devici Mariji od njega vsikdar tako čislani Materi. To pismo je še rajni z nekim nezemeljskim čutjem prebral. Akoravno so ga že celi dan smrtné težave sprehajale, vendar ni mogel poprej umreti, dokler se ni s svojimi kalnimi očmi videl in z mrzlimi rokami objel novorojenca. Rajni je zapustil svojega onemoglega očeta, mlado, za njim žahjučo ženo in šestero malih otrok, od katerih najstarejša hčerka je še le 16 let stara. Rajnega zasluge na tem svetu poplačaj Bog obilno v nebesih!

Strinški.

Iz Ptujca. (Shod), katerega sta naša poslanca v nedeljo 25. septembra priredila pri sv. Janžu na Dr. polji se je vršil tako sijajno, da ne vemo, če kje tako. Prostorije, katere je za to svrho Ebensfeldski grajščak blag. g. Rihard Klummer dobrohotno prepustil, ki obsegajo prek dve sto ljudi, so bile natlačene. Videli si tam Ptujčane, Hajdinčane, Lovrenčane, Cirkovčane, Slivničane, Hočane, rodoljube od Sv. Martina pri Vurbergu, celo zavedne Laporčane itd. Živela taka narodna zavešt! — Gotovo kakih deset metrov dolga trobojnica nas je že od daleč z visoke lipe pozdravljala, cesarska in narodna bandera so nam iz župnijskega in šolskega po-

slojja prijazno nasproti plapolala. S »Hej rojaki« smo se začeli po dovršeni popoldanski službi božji pomikati k okinčanim prostorijam. Ko je g. Davorin Fric goste jedrnatno pozdravil, sta nam gg. poslanca s prepričavnimi besedami poročala o svojem trudapolnem delovanju. Obilni živioklici, burna pohvala in navdušeno priznanje, katero sta žela, je temu dokaz. Po nju poročilu sledili so še nekateri govori blagih rodoljubov. — Zavzeti smo se pa morali začuvši vse pohvale vreden domači pevski zbor. Kaj milo se je razlegala Vilharjeva »Domovina«, navdušila njegova »Slavjanska«. Strneli smo, ko je nastopil zdaj moški, zdaj mešani zbor. Živeli Št. Janski pevci in pekinje z njihovim pevovodjem vred! Le tako naprej! Pelo se je še več pesnij in po večni luči smo se očarani od Volaričeve »pri zibeli« vrnili vsak na svoj dom. Vino smo pač boljše pričakovali in tudi postrežbo, pa to je na krémarmarjevem rovašu. Tudi v te kraje je že talijanska godlja našla pot. Naj bo, ker se je že braniti ne moremo; pa točiti talijansko vino po 40 tr., kakor ga je nastavljal bojda neki krémarmar v Rošnji, kakor se nam poroča, je pa le več, kakor židovsko. V občé bi nekaterim gostilničarjem ravno tik ceste od Ptujca do Maribora priporočali več priljudnosti in skrb za postrežbo pivec in potnikov, ne pa samo težnjo za dobičkom. Kristjanu se židovski kožuh slabo prilega.

Od Sv. Ane v Slov. goricah. (Marsikaj.) Prvi slov. katoliški shod se je srečno zaključil — hvala Bogu! Kakor upamo, ne ostane brez koristi, posebno radi tega, ako se zblížajo nemirni duhovi po mili Sloveniji, ter napoči za-njo, kakor za sv. katoliško cerkev boljša doba. Ker »Slov. Gosp.« obsirno riše I. kat. shod, zatoraj pristavim samo sledeče. Vašim bralcem dobro znani g. Fr. Šegula je v odseku za šolo v spomin jemal v izvrstnem govoru tudi Slovence v Sekovski škofiji in na Prekmurskem ter je priporočal, naj bi se njim kje kaj pomagalo. Kaj lepa misel, da-si težko izpeljiva. — Dne 9. septembra ob 10. uri predpoldnem je kap zadela g. K. Pečovnika, c. kr. davčnega kontrolorja. Bil je veren kristijan in značajan Slovenec, bodi mu blag spomin. — Pri Sv. Ani je nek človek, ki rad na spričevala jemlje klobase; drugi, ki priporoča, da bi naj otroci ne poljubovali nekemu č. g. duhovniku roke; spet jeden, ki dijakom priporoča, da bi naj pristopili k »šulvereinu«, ker bi bojda dobili od tega zloglasnega društva lahko ustanovo, to je vendar-le neznosno in nezaslišano, in taki se štulijo za voditelje nadepolne slovenske mladine! »Mir« priporoča, da bi se dajali prebrani časopisi drugim brati. To je jeden neimenovan gospod storil, ter dal dovoljenje piscu teh vrstic, da naj v fari Sv. Ane deli njegov »Slov. Gosp.« in »Mir«. Dopisnik je preskrbel na skrajnej jezikovnej meji in sicer v Rožengrundu, da dobivajo ondi pošteno berilo. Lepa hvala! Vsem pa priporočam tega gospoda v posnemo, da bi marljivo delili prebrane časopise med željne Slovence. Obrodilo bo mnogo sadú.

—k—

Od Sv. Duha na Ostrem vrhu. (Altarni prt.) Gg. Peter Mejač in sin, trgovca in posestnika v Ribnici, darovala sta za našo cerkev dragocen altarni prt, ki vzbujá mnogo pozornosti. Delo je res originalno, posebno pa je občudovanja vredno, kako so postale narodne barve v umni razvrstitvi krasen altarski kinč. Bog plati! Cerkevni predstojniki, ki bi naročili enak altarni prt, dobijo res kaj elegantnega in ne bode jim žal za v ta namen izdani denar. F. S. Š., župnik.

Iz Cezanjevec. (Večik požar.) V zadnjem času je bilo zaporedoma slišati v naših krajih o manjših požarih, ki so večinoma iz neprevidnosti nastali. V Cubru je zgorela Polaničeva yiničarija; na zgornjem Kamenščaku so zgorele tri kočé, ker je gospodinja, ki je večerjo kuhala, s hojkovim pikinjem preveč zakurila, in v

Cerovcu je zgorela Pošmeštrova viničarija, katero je bojda majhen otrok užgal, ker si je hotel za hlevom zakuriti. Na enak način je dne 5. oktobra o poldne nastal velik požar v Cezanjevcih pri Ljutomeru. V sredi vasi je okoli poldneva pri posestniku Rudolf začelo goreti in ogenj se je strašno naglo širil po vasi ter vničil razun Rudolfovega poslopja šolo in vsa poslopja Murkoviču, Zadravcu in Vinku Koseju. Tudi cerkev je bila v veliki nevarnosti, pa so jo vendar obvarovali. Ravno o pravem času še so prihitali ognjegasci iz Lukavec, od Sv. Križa in iz Ljutomera, da so razširjanje ognja ustavili, sicer bi lahko pogorela cela vas, kajti ogenj je nastal v sredi vasi in precej močen veter je vlekel proti spodnjemu koncu vasi, kjer so večinoma lesene, s slamo krite hiše. Največo škodo ima predstojnik Jakob Murkovič, kateremu je tudi po hišah vse zgorelo, ker slučajno pri njem ni bilo nikogar doma. Sicer so bili vsi pogorelci zavarovani, pa kaj je majhna zavarovalnina proti škodi, katero jim je ogenj naredil zdaj, ko so si bili že skoro vse pridelke pod streho spravili! Ker je požar tudi streho šolskega poslopja vničil, morale bodo zdaj v Cezanjevce vsolane občine šolo povekšati, h čemur jih šolske oblasti že dolgo silijo. Vendar ravno z ozirom na veliko nesrečo, ki je zadela najboljše posestnike v Cezanjevcih, ne bi bilo pametno, da bi si ondi kakšno šolsko poslopje zidali; ampak dovolj bode, če se v sedanji šoli razširi manjša soba ter naredi nova streha. To bode za precej dolgo časa tudi zadostovalo. Ker je občno mnenje, da je ogenj skoz otroke nastal, treba je zopet opominjati, naj se na otroke bolj skrbno pazi in naj se otrokom ne dajajo žveplenke v roke, sicer naredijo otroci škodo, na kakoršno niti ne mislijo.

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Avstrijsko. Na cesarskem dvoru je nemški cesar Viljem II. te dni v gostéh presvitle cesarske rodbine in vršijo se njemu na čast razne svečanosti, gotovo ne brez političnih namenov. — Ker vesla grof Taaffe v novem času čisto v nemških barvah, ne more mu tokrat izostati nemško odlikovanje. — Na Dunaji je izvoljen »demokrat« dr. Kronawetter za poslanca v državnem zboru in je to tem žalostniše, ker je voljen v tistem okraji, kjer leži cesarski dvorec.

Moravsko. Mladočeška stranka prodira že tudi v to deželo in ne bode dolgo, pa bode tudi v njej bratomorski razpor med Čehi, kakor je že doslej na Češkem. V Boskovicah je zmagal mladočeški poslanec dr. Touček pri volitvi v državni zbor in s tem je storjen začetek tega boja in kak bode konec? Nemško gospodstvo, še huje, kakor je ondi že doslej.

Štajarsko. V Gradci slavijo dnes prevzvišeni knezof dr. Zwerger 25letnico svoje skofovske časti. Sedaj so najstari izmed vseh skofov avstrijskih. — Po nemškem delu naše dežele toži se veliko čez plese, ki se obhajajo po oštarijah, na škodo, gmotno in нравno, mladih ljudi. »Po noči rajajo, po dnevu pa pospajajo«. Žal, da se ne godi samo v onih krajih tako. Treba bode tudi v tej reči ostreje postave!

Koroško. Udje slov. društva »Straže« zbirajo se v Celovci v svoji sobi »pri zlatem medvedu«. Ako kdo pride z dežele, vselej lahko najde tam slov. brate, kar mu je v časih, tujcu potrebno, vselej pa ljubo. — Na Sv. Višarje je prišlo letošnje poletje do 40.000 romarjev. — Pri shodu županov v Velikoveci so neki sklenili

prositi vlado, da vpelje — sežiganje mrličev. Kolika ne-spamet!

Kranjsko. Deželni predsednik, baron Winkler stopi v pokoj in pride na njegovo mesto iz Gradca Viktor baron Hein ter prevzame te dni vodstvo deželne vlade. To imenovanje zaslužio pač »slovenski vodje«, ne pa ubogo slovensko ljudstvo! Za celo deželo je to imenovanje hud udarec, ali nasledek je tistega radikalizma, ki je sedaj pri nekaterih slavohlepnihih možih v Ljubljani na vrhu — na nečast, v pogubo celi deželi. — Kontrolski shodi se vršijo skorej po vsej deželi ob nedeljah dopoldne, torej v času, ko je dolžnost vseh kristjanov, torej tudi rezervistov, biti pri božji službi. Ali bi se ta razvada ne dala odpraviti?

Primorsko. Razpor med Slovenci še traja po vsej deželi slej ko prej ter ga edini slov. list, ki izhaja v Gorici, še le prav podžiga, ne pa da dela na spravo. V tem se po katol. shodu v Ljubljani ni nič spremenilo, iz njega so nemirneži še le povzeli namišljeno razžaljenje družbe sv. Cirila in Metoda za pretvezo, da še na dalje lahko ščujejo brata zoper brata.

Tržaško. Več laških društev priredilo je sinoči Kolumbovo svečanost, se ve, da bode v njej veliko hvale italijanskim možem. — V slov. solo pri Sv. Jakobu se je letos vpisalo toliko otrok, da jih ni bilo mogoče vsprejeti in vendar še mestni svet trdi, da slov. šole v mestu ni treba!

Istersko. V Poreču imajo Slovenci v mestnem zastopu večino, toda za župana so si izvolili — Laha. To je mogoče le pri krotkih Slovencih.

Hrvaško. Nas veseli, ako hrv. možje čutijo z nami, ali da se mešajo v prepire, ki jih imajo Kranjci med seboj, to ni dobro, posebno pa še ne, ako stopijo na stran ene stranke. Za tako ljubezen se pač zahvali slov. ljudstvo.

Ogersko. Na večih krajih se je prikazala kolera, najbolj pa v glavnem mestu. Zato pa vlada brž odloži posvetovanje delegacij na poznejši čas, v zimo. Tako bi radi vsaj avstrijski delegatje. — Pri ogerski vladi se jim nekaj meša štrenja ter se šploh misli, da odstopi dvoje, troje ministrov, med njimi grof Csaky, minister za uk in bogočastje. Škoda bi pač ne bila za-nj, da-si je svak grofa Taaffe!

Vunanje države.

Rim. Kakor je našim bralcem znano, obhajajo sv. oče Leon XIII. po zimi kot škof svojo 50letnico. Priprave za-njo so velike, sv. oče sami pa izdajo v tem okrožnico do vzhodnih cerkev ter jih povabijo slovesno, naj se vrnejo v naročje katoliške cerkve. Mogoče, da to milo povabilo skrbnega namestnika Kristusovega ne ostane čisto brez uspeha.

Italijansko. Kralj Umberto se še ni odločil, ali naj ustreže ministerstvu ter razpusti državni zbor. Težko mu je odločiti se za to, ker ministerstvo najbrž tudi v novem drž. zboru ne dobi za-se zanesljive večine: čemú torej nove volitve, nove stroške!

Francosko. Na željo vlade so pokopali Ern. Renana, hudega nasprotnika sv. katoliške vere, na državne stroške in naučni minister Bourgeois mu je na grobu »pridigoval«, pa le ne vprašajte, kaj! Čudno ni, da ima francoska država toliko anarhistov, saj minister sam ni bolji od njih. — Usmiljenim sestram je nekdo v Parizu volil hišo in nekaj denarja, toda vlada ne dovoli, da se hiša sestram izroči. Lepa ti je taka svoboda!

Angleško. V tej državi je razmerno največ tovaren in vsled tega tudi ljudi, ki od njih živijo, tedaj delavcev. Njim se godi po navadi slabo, najbolj zato, ker čejo previsoko t. j. živeti tako, kakor njih gospodar, večasih pa je tudi plačilo malo, za rodbino premalo.